

[Gert Petersen.]

grundloven skulle overholdes, og i så fald, at intet skridt var for kostbart eller for drastisk for at få beskæftigelsen i gang på ny.

Der er en anden paragraf i grundloven, som siger, at samfundet kun må ekspropriere, hvis almenvellet kræver det, men i dette tilfælde har samfundet altså lov til at foretage ekspropriation. Ja men det er jo udtrykkelig til fremme af almenvellet, at beskæftigelsen skal sikres, det fremgår af en anden paragraf i grundloven. Hvorfor viger man så tilbage for af hensyn til almenvellet at ekspropriere de virksomheder, som i øvrigt er levedygtige, men som ejerne ønsker lukket, ofte som led i multinationale selskabers spekulationer? Det kunne man gøre, og så kunne man økonomisk hjælpe de ansatte med at føre virksomheden videre på en eller anden form for kooperativ basis.

Den tanke er helt åbenbart ikke faldet det borgerlige flertal ind. Den er, hvad hr. Ninn-Hansen kalder en mirakelkur. Desværre er den måske også, hvad hr. Auken ville kalde en mirakelkur. Ikke desto mindre var det noget af det, man skulle gøre, hvis man tog grundloven og dens tale om almenvellet alvorligt. Så bremsede man mange virksomhedslukninger og reddede mange mennesker fra at blive kastet ud i arbejdsløshed. Og det ville være bedre end at græde de krokodilletårer, som har flydt heroppefra i dag over ungdomsarbejdsløshed og spildte menneskeskæbner osv. For hvad har man gjort? Jeg tror, det var hr. Ninn-Hansen, der mente, at vi skulle lade fortiden ligge. Det kan jeg ikke helt tjene nogen i, for det er alligevel af fortiden, man må lære med henblik på, hvad man skal gøre i fremtiden.

Det flertal, som til syvende og sidst har magten i denne sal, har gennemført en ganske drastisk nedskæringspolitik, som er ensbetydende med inddragelse af købekraft. Senest kom det til udtryk i det boligforlig, hvis virkninger vi oplever for tiden. Det er ganske klart, at de huslejeforhøjelser, der er tale om, betyder, at den almindelige daglige købekraft, altså den, som bruges til indkøb af dagligvarer, bliver stærkt reduceret også som følge heraf. En sådan inddragelse af købekraft er noget nær det modsatte af, hvad man skulle have gjort.

For at det ikke skal være løgn, har man suppleret det med nedskæringer i den of-

fentlige sektor, og det er jo så populært for øjeblikket. Det har ganske vist helt konkret betydet, at mellem 3.000 og 4.000 mennesker til næste år stødes ud i arbejdsløshed ved siden af de andre, som er der i forvejen, og her er der tale om en arbejdsløshed, som folketingets flertal helt konkret har ansvar for. Det er en sær måde at bekæmpe arbejdsløsheden i samfundet på, men det er altså den vej, man har valgt at gå.

Så henviser man til, at man sidste år har gennemført nogle skattelettelser. Ja men det var jo falske skattelettelser, det sagde vi dengang. Der var nok mange, som ikke ville tro på os, men det bekræftes jo i disse måneder, hvor en byge af nedskæringer er regnet ned over befolkningen, nedskæringer, som i realiteten har ophævet den i en kort stund positive virkning af de skattelettelser, som blev gennemført sidste år.

Endelig må man konstatere om dette flertal, at det stort set og i al almindelighed har svigtet boligbyggeriet. Alle er enige om at fastslå, at boligbyggeriet er afgørende centrum for beskæftigelsen, og et flertal er åbenbart enig om, at det kan man ikke rigtig gøre noget ved. Man har bevilget de 300 mill. kr., som hr. Hilmar Baunsgaard er stolt af, og det har han så sandelig da også lov til at være, for det var da så udmærket. Man har bevilget de 300 mill. kr. til isoleerings- og reparationsarbejder. Desværre altså ikke helt med den effekt, som man måske havde tænkt sig. Men det er i det store og hele også, hvad der er gjort for byggeriet.

Et forslag om at yde billige statslån til fremme af boligbyggeriet, et moderat forslag fra regeringens side vil jeg godt nok understrege, men alligevel et forslag, som kunne have sat noget i gang, blev afvist med forargelse. Det var jo tilskud, og det vil hr. Christophersen og hans fæller ikke under nogen omstændigheder være med til, så vil man hellere acceptere arbejdsløsheden. Det er jo sandheden.

Jeg synes også, at hele spørgsmålet omkring beskæftigelsen er en slags de brudte løfters politik, for da man indgik boligforliget her i denne sal sidste år ved denne tid, hed det sig, at nu skulle man sikre opførelsen af 40.000 boliger, nu skulle man sikre beskæftigelsen inden for boligbyggeriet. Der blev endda sat en speciel klamamse på be-